

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γὰρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ἐπέτειος 50 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπίσημου Ἀναγνωρίσεως τῶν Ἐπισκοπικῶν Χειροτονιῶν μας*

Εἰσαγωγή

Τὸ ἔτος 2019, συμπληρώθηκαν 50 ἔτη ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Συνοδικὴ Ἀναγνώριση τῶν Ἐπισκοπικῶν Χειροτονιῶν τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς (ΡΟΕΔ), ὑπὸ τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Φιλάρετο, τὸ ἔτος 1969.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀποφάσισε νὰ ἀφιερῶσει τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ ἔτους 2019 στὸ μεγάλο αὐτὸ ἱστορικὸ γεγονός, προκειμένου νὰ ἐξάρει τὴν σημασία του, ἀφοῦ χωρὶς Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους καὶ Κληρικοὺς «Ἐκκλησία οὐ καλεῖται» (Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας).

Ἄλλωστε, εἶναι γνωστὴ ἡ πολεμικὴ ἐναντίον τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς μας, καὶ παλαιὰ καὶ σήμερα, γιὰ νὰ πληγεῖ ἡ ἐκκλησιαστικότητα, τὸ κύρος καὶ ἡ αὐθεντία μας.

Οἱ πολέμιοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὁ καθένας τοὺς λόγους τους νὰ πράττουν αὐτό, εἶναι εἴτε οἱ Καινοτόμοι Οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι ἐλέγχονται καὶ καταγγέλλονται καὶ μόνον ἀπὸ τὴν παρουσία μας, εἴτε ὅσοι ἀποκόπηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας προφασιζόμενοι λόγους δῆθεν ἀκρίβειας Πίστεως ἢ δῆθεν ἀντικανονικότητων.

Ἡ Ἐπέτειος τῆς Συνοδικῆς διακηρύξεως τοῦ ἀπολύτως Κανονικοῦ, ἐγκύρου καὶ ὑποστατοῦ τῶν Ἀρχιερατικῶν μας Χειροτονιῶν, μᾶς δίδει τὴν ἀφορμὴ νὰ περιγράψουμε μὲ συντομία, ἀντικειμενικότητα, ὅπως καὶ μὲ κάθε δυνατὴ ἀκρίβεια, στὸ παρὸν ἀφιέρωμα, ὅλα ὅσα συνέβησαν σχετικὰ μὲ τὶς Χειροτονίες τῶν πρώτων Ἐπισκόπων μας τὰ ἔτη 1960 καὶ 1962.

Α. Περίοδος ἀναζητήσεως (1955-1960)

Μετὰ τὴν ὁσιακὴ Κοίμησι τοῦ Ὁμολογητοῦ Πρωθιεράρχου μας Ἀγίου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου (Καβουρίδου), τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1955, τὴν διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας μας ἀνέλαβε ἐκλεγμένη ἀπὸ τὸν ἱερό Κλήρο προσωρινὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελούμενη ἀπὸ 12 Κληρικούς, κυρίως ἐπιφανεῖς Ἀρχιμανδρίτες τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, μὲ Πρόεδρο τὸν Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιο Παπᾶ τὸν Γέροντα.

Μία ἀπὸ τὶς προτεραιότητες τῆς δραστηριότητός της, ἦταν ἡ ἀναζήτησι καὶ ἐξεύρεσι νέου Ἠγέτου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάμβανε τὴν ποιμαντορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ καταβλήθηκαν σύντονοι προσπάθειες σὲ ἐσωτερικὸ καὶ ἐξωτερικὸ.

Ὑπῆρχε ἐλπίδα προσχωρήσεως κάποιου Ἀρχιερέως ἀπὸ τὴν Καινοτομία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὅπως τοῦ Κορυτσᾶς Εὐλογίου (Κουρίλα) Λαυριώτου, μὲ τὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἐπικοινωνία ἐπὶ ἓνα τουλάχιστον ἔτος καὶ πλέον. **Κ**ρούσεις σχετικὲς εἶχαν γίνεσι καὶ σὲ ἄλλους Ἀρχιερεῖς, φίλα προσκείμενους στὸ Πάτριον, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα.

Ἀκόμη, ὑπῆρχε ἐλπίδα ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρίου ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους, ὥστε νὰ ἐπέλθει κατὰ Θεὸν ἐνότης, καὶ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἔγιναν διαβήματα πρὸς αὐτούς, χωρὶς ἐπίσης οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα. **Οἱ** Νεοημερολογίτες παρέμεναν ἄκαμπτοι καὶ ἀνυποχώρητοι στὴν παρανομία τους.

Μία κίνησι ἔγινε γιὰ ἔνταξι σὲ ὁμόφρονα Ἐκκλησία τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ ἐνέργειες πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων (ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι τῆς παύσεως ἀπὸ μέρους του τῶν Συλλειτουργιῶν μὲ τοὺς Νεοημερολογίτες), οἱ ὁποῖες τελικὰ δὲν εὐοδώθηκαν.

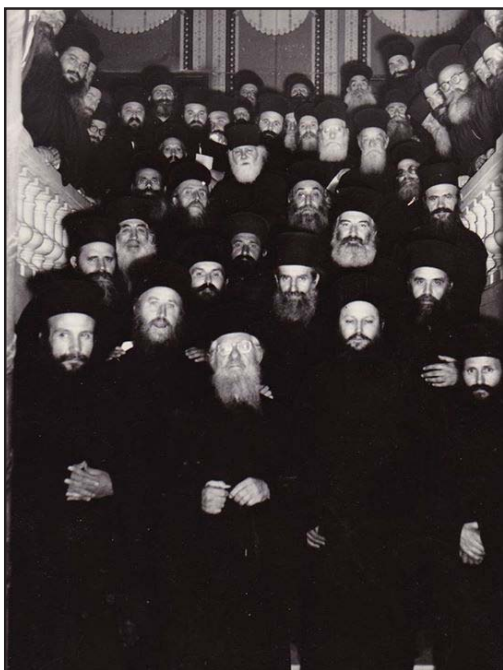
* * *

Στὸ Β' Πανελλήνιο Ἱερατικὸ Συνέδριον τῆς Ἐκκλησίας μας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1957 στὴν Ἀθήνα, μὲ παρουσία 100 καὶ πλέον Κληρικῶν μας ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ Ζηλωτῶν Πατέρων ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἔγιναν μεταξὺ ἄλλων καὶ ἀρχαιρεσίαι ἐκλογῆς ὑποψηφίων Κληρικῶν γιὰ τὴν Ἀρχιερωσύνη. **Ἡ** ψηφοφορία ἐκείνη ἔγινε κατ' οἰκονομίαν, λόγῳ ἐλλείψεως Ἐπισκόπων, μὲ συμβολικὴ περισσότερο σημασία, γιὰ νὰ θέσει ἐμπόδιον σὲ ὅσους Κληρικούς ἐπιζητοῦσαν ἀπὸ μόνονι τους τὴν ἀνάδειξή τους στὴν Ἀρχιερωσύνη, χωρὶς καὶ παρὰ τὴν θέλησι τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. **Ἡ** ψηφο-

φορία ἔδωσε στὸν Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Νασλίμη 46 ψήφους, στὸν Ἀρχιμανδρίτη Ἀκάκιο Παπᾶ τὸν Γέροντα 42 ψήφους καὶ στὸν Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Κιούση 24 ψήφους, γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνοι θεωρήθηκαν ἔκτοτε οἱ τρεῖς ψηφισθέντες ὑποψήφιοι Ἐπίσκοποι.

* * *

Διαβήματα μὲ ἐκκλήσεις βοηθείας, ὡς πρὸς τὴν Χειροτονία τῶν ὑποψηφίων, ἀπευθύνθηκαν σὲ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως σὲ Σέρβους Ἀρχιερεῖς στὴν Ἀμερικὴ ἢ στὴν λεγόμενη «Μετροπόλια», χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ Β' Πανελλήνιο Ἱερατικὸ Συνέδριο τοῦ 1957.

Ἡ ἔμφαση ὅμως δόθηκε κυρίως στὴν πιὸ ἀδιάβλητη ἀπὸ τὶς λοιπὲς Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς (ΡΟΕΔ), μὲ Πρωθυεράρχη τότε τὸν Μητροπολίτη Ἀναστάσιο.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξη Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου στὴν Ἀμερικὴ, καὶ ἐπὶ Μιχαὴλ καὶ ἐπὶ Ἰακώβου, ἐπαγρυπνοῦσε, ὥστε νὰ μὴν τυχὸν τελεσθεῖ Χειροτονία Ἑλλήνων Παλαιοημερολογίτου Ἐπισκόπου στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ ὀποιαδήποτε Κανονικὴ Δικαιοδοσία, ἄσχετα ἂν διατηροῦσε ἢ ὄχι κοινωνία μαζί της.

* * *

Πρὶν νὰ προχωρήσουμε στὴν ἐξιστόρησή μας, θεωροῦμε καλὸ νὰ τονίσουμε, ὅτι κατὰ τὴν δύσκολη ἐκείνη περίοδο ἀνάγκης, ποὺ ὑπῆρχε διωγμὸς καὶ περιοριστικὰ μέτρα ἐναντίον μας στὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ ὑφίστατο Ματθαϊκὸ Σχίσμα μὲ τὴν ἀντικανονικὴ ἱεραρχία του, στὴν σκέψη τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπικρατοῦσε ἡ προτεραιότητα νὰ λάβουμε Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἀπὸ Ἀρχιερεῖς ὀρθοδόξου φρονήματος, μὲ ἐκκλησιαστικὴ συγκρότηση καὶ ἀναμφισβήτητη ἀποστολικότητα.

Ὡς πρὸς τὴν ΡΟΕΔ πρέπει νὰ σημειώσουμε, ὅτι ἀκόμη καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστάς, αὐτὴ ἀκολούθησε

Ὁ Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς (στὸ κέντρο) μετὰ τοὺς Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπους Σικάγου Σεραφεῖμ, Χιλῆς Λεόντιο, Συρακουσῶν Ἀβέρκιο κ.ἄ.

ἀκὴ καὶ φιλομόναχη γραμμὴ, μετὰ Ἱεράρχους γνωστοὺς γιὰ τὴν ἀρετὴν, παιδείαν καὶ ἱεραποστολικότητά τους.

Ἡ ΡΟΕΔ, ὡς τὸ ἐλεύθερο τμήμα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζοταν ὡς πρὸς τὴν ἐγκυρότητά της ἀπὸ ὅλες τὶς λοιπὲς ἐπίσημες τοπικὲς ἐκκλησίες, ἐκτὸς φυσικὰ τοῦ ὑπὸ κομμουνιστικὸ ζυγὸ Πατριαρχείου Μόσχας, ἃν καὶ δὲν κλήθηκε νὰ συμμετάσχει γιὰ παράδειγμα στὴν Πρῶτη Προσυνοδικὴ Διάσκεψη τῆς Ρόδου τὸ 1961, διότι ἀκριβῶς δὲν μνημόνευε κάποιον ἀπὸ τοὺς Πατριάρχους.

Παρὰ ταῦτα, οἱ κρούσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας πρὸς τὸν Πρωθυεράρχη τῆς Μητροπολίτη Ἀναστάσιο δὲν εὑρίσκαν ἀπήχηση, διότι ἐκεῖνος διακατεχόταν ἀπὸ πνεῦμα διατηρήσεως ἰσοροπίας μετὰ τὶς ἐπίσημες ἐκκλησίες, παρὰ τὸ ὅτι δὲν διατελοῦσε σὲ ἐπίσημη κοινωνία μετὰ αὐτές, ὥστε νὰ μὴν κινδυνεύσει ἡ ΡΟΕΔ ἀπὸ μέτρα ἐναντίον της ἀπὸ ὅσους ἐπιθυμοῦσαν τὴν συρρίκνωση ἢ καὶ διάλυσή της, κάτι ποῦ ἦταν ἰδιαίτερα ἔντονο καὶ ἀναμενόταν νὰ συμβεῖ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

* * *

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγινε κατανοητὸ στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτανθοῦν σὲ μεμονωμένους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, οἱ ὅποιοι θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς βοηθήσουν.

Ἡδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 1957 ὑπῆρξε ἐπικοινωνία μετὰ τὸν Ἅγιο

Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς), ὁ ὁποῖος ἦταν τότε Ἀρχιερεὺς στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη, μὲ ἔκφραση ἀπὸ μέρος τοῦ τῆς ὑποστηρίξεώς μας καὶ τῆς ἐτοιμότητος νὰ προβεῖ ἐν ἀνάγκῃ σὲ Χειροτονίες Κληρικῶν μας.

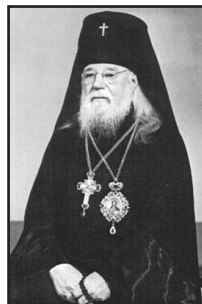
Ἀπὸ τὴν Ἄνοιξη τοῦ 1958, μὲ τὴν μεσολάβηση τοῦ Ρώσου Ἀσκητοῦ Μοναχοῦ Ἀντωνίου Ἀγιοσαββαΐτου, ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας μας ἦλθαν σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σικάγου καὶ Ντητρόιτ Σεραφεῖμ τῆς αὐτῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἐπέδειξε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν βοήθειά μας. Ἡ ἀλληλογραφία μαζί του συνεχίσθηκε τὸ 1959, μὲ τὴν συνείδηση ἐπικοινωνίας μὲ Ἀρχιερέα κατὰ πάντα ὁμόδοξο καὶ ὁμόφρονα, κατανοοῦντα τὴν ἀνάγκη τῶν καιρῶν καὶ ἀναλαμβάνοντα τὴν ἐκ τοῦ καθήκοντός του εὐθύνη ὑπὲρ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Κατὰ τὴν συγκυρία ἐκείνη, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ λάβουμε «ἐπίσημη» βοήθεια ἀπὸ κανέναν, παρὰ μόνον ἀπὸ μεμονωμένους Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, «ἀντισυμβατικούς», πὺ εἶχαν ζῆλο Πίστεως, γιὰ νὰ ἀναλάβουν τὴν ἐπιτέλεση τῶν πολυποθῆτων Χειροτονιῶν, οἱ ὁποῖες θὰ τάραζαν πολλοὺς καὶ θὰ προξενούσαν σάλο εὐρείας κλίμακος, ὅπως καὶ τελικὰ ἔγινε.

Β. Ἡ Χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου τὸ 1960

Ἐφ' ὅσον οἱ Ρῶσοι Ἐπίσκοποι, καὶ μάλιστα ὁ Σικάγου καὶ Ντητρόιτ Σεραφεῖμ, διεμήνυαν τότε (1959-1960), ὅτι ἀδυνατούσαν νὰ ἔλθουν στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν ἐπιτέλεση Χειροτονίας Ἐπισκόπου, οἱ ὑποψήφιοι Κληρικοί μας ἔπρεπε νὰ βροῦν μὲ κάθε θυσία τρόπο, ὥστε αὐτοὶ νὰ μεταβοῦν στὴν Ἀμερικὴ, μὲ ὑπέρβαση τῶν φοβερῶν ἐμποδίων πὺ ὀρθώνονταν (διωγμοί, ἀπαγορεύσεις, παρακολούθηση, ἀσθένειες, πλήρης ὑλικὴ πτωχεία καὶ ἀνέχεια κ.λπ.)!

Τελικά, ὁ μόνος πὺ κατόρθωσε νὰ μεταβεῖ στὴν Ἀμερικὴ μὲ ἰατρικὴ γνωμάτευση, γιὰ ἀντιμετώπιση σοβαροῦ προβλήματος υγείας, ἦταν ὁ γηραιὸς Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιος Παπᾶς, ὁ ὁποῖος ταξίδευσε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1960 στὴν Νέα Ὑόρκη μαζί μὲ τὸν ἀνηψιό του ἐπίσης Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιο, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξασφαλίσθηκαν μὲ δυσκολία τὰ χρήματα γιὰ τὰ εἰσιτήρια (τὸ Φιλόπτωχο

Ὁ Σεβασμ.
Σικάγου καὶ
Ντητρόιτ Σερα-
φεῖμ († 1987).

Ταμείο ἦταν ἄδειο!), με συμβολὴ τῆς Γεροντίσσης Μελετίας τῆς Λυκοβρύσεως καὶ τοῦ ἀγωνιστοῦ Κωνσταντίνου Τούτουζα ἐκ Θηβῶν.

Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίσημη Ἀρχὴ τῆς ΡΟΕΔ (Μητρ. Ἀναστάσιος) δὲν συγκατένευε στὴν ἐκπλήρωση τοῦ αἰτήματός μας, γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἐκθέσαμε, ἐγίνε προσφυγὴ στὸν Σεβασμ. Σικάγου καὶ Ντητρόιτ Σεραφεῖμ, με τὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἀλληλογραφία, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπεδείκνυε κατανόηση καὶ διάθεση βοθηείας.

Αὐτὸς πράγματι κάμφθηκε μπροστὰ στὴν ἀνάγκη τῶν Ἑλλήνων Ἀδελφῶν, ἀναλογιζόμενος τὴν κρισιμότητα τῆς περιστάσεως καὶ τὴν εὐθύνη του ὡς Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως. Ἄλλωστε, αὐτὸς μαζί με τέσσερις ἀκόμη Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου του, συμπεριλαμβανομένου τοῦ Ἁγίου Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου (Μαξίμοβιτς), εἶχαν τότε πρόσφατα προβεῖ σὲ διάβημα στὴν Σύνοδό τους ὑπὲρ τῆς Χειροτονίας Ἐπισκόπου γιὰ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Σεβασμ. Σικάγου καὶ Ντητρόιτ Σεραφεῖμ λοιπὸν ἔλαβε ὡς συλλειτουργγὸ τὸν Ρουμᾶνο Ἐπίσκοπο Σεβρῶν (Γαλλίας) Θεόφιλο (Ἰονέσκου), ὃχι ἰδιαίτερα παραδοσιακὸ Ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε Ἐνορίες καὶ ἐντὸς τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Σεβασμ. Σεραφεῖμ καὶ συνέβη τὸ διάστημα ἐκεῖνο νὰ βρίσκεται στὴν περιοχὴ τοῦ κυριάρχου Ἀρχιεπισκόπου του (Σεραφεῖμ), ἔναντι τοῦ ὁποῖου εἶχε ἐξάρτηση καὶ εὐγνωμοσύνη.

Ἡ Χειροτονία τοῦ Ἑλληνος Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου τελέσθηκε με μυστικὸ τρόπο, σὲ νυκτερινὴ Θ. Λειτουργία, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Νικολάου στὸ Ντητρόιτ, τὴν 9/22-12-1960, παρόντων τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Πέτρου Ἀστυφίδη καὶ Ἀκακίου Παπᾶ τοῦ νεωτέρου.

Ἱστοποιητικὸ γιὰ τὴν Χειροτονία ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Σικάγου καὶ Ντητρόιτ Σεραφεῖμ μόλις στὶς 23-9/6-10-1964, ὅταν πλέον ἀπὸ τὸν Μάϊο τοῦ ἔτους ἐκείνου (1964) εἶχε ἀναλάβει ὡς νέος Πρωθιεράρχης τῆς ΡΟΕΔ ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν δὲν διακατεχόταν ἀπὸ τὸ ἴδιο πνεῦμα τοῦ προκατόχου του, ἀλλὰ ἀκολούθησε μία πιὸ ξεκάθαρη Ὁρθόδοξη γραμμὴ. **Γι'** αὐτὸ ἄλλωστε ἐν συνεχείᾳ, ὅπως θὰ γράψουμε πιὸ κάτω, προέβη καὶ στὴν ἐπίσημη ἀναγνώριση αὐτῆς καὶ ὅσων Χειροτονιῶν γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας ἀκολούθησαν.

Πάντως, εἶχε ἤδη ἀπὸ τότε (1960) συμφωνηθεῖ, ὅτι μετὰ δύο

Ὁ Σεβασμ. Ταλαντίου Ἀκάκιος († 1963).

ἔτη ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου Ἀκάκιος θὰ ἐξεύρισκε ἄλλον Ἀρχιερέα ἀπὸ τοὺς Ρώσους, ὥστε μαζί του νὰ προβεῖ στὴν Χειροτονία καὶ ἄλλων ὑποψηφίων γιὰ σύσταση Ἱεραρχίας.

* * *

Οἱ πολέμιοι τῆς Χειροτονίας αὐτῆς, παρὰ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων Συνοδικὴ ἀναγνώρισή της, προβάλλουν τὸ «γράμμα» τῶν Ἱερῶν Κανόνων γιὰ νὰ πλήξουν αὐτήν, παραγνωρίζοντας ὅτι αὐτὸ ἀφορᾷ στὶς εἰρηνικὲς περιόδους στὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι σὲ περιόδους διωγμοῦ.

Οἱ διῶκτες καὶ ὑπόλογοι γιὰ τὴν διάσπαση στὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν ἐντελῶς ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως, οἱ καταπατητὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, μετατρέπονται αἰφνης σὲ κατηγοροὺς καὶ ἀναζητοῦν ἀπόλυτη ἀκρίβεια στὴν περίπτωση τῶν Χειροτονιῶν μας!

Ὅμως, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχουμε παρόμοια προηγούμενα στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ὅταν ἐξ ἀνάγκης ὑπῆρξαν ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια, σὲ καιροὺς ταραχώδεις ἐξ αἰτίας αἰρετικῆς ἐπιβουλῆς (βλ. Βίους Ἁγίων Εὐσεβίου Σαμοσάτων, Ἰωάννου Γοθθίας κ.ἄ.).

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἀκόμη καὶ τὸ «ὑπερόριον» (ἡ χειροτονία σὲ διαφορετικὴ τοποθεσία καὶ κλίμα ἀπὸ αὐτὰ τοῦ χειροτονουμένου, ἀπὸ φαινομενικὰ διάφορη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή), δικαιολογεῖται πλήρως, ὅπως τονίζει ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης (PG τ. 99, στλ. 1645-1648), μὲ ἀναφορὰ στὸ σχετικὸ παράδειγμα τοῦ Μ. Ἀθανασίου.

Κάτω ἀπὸ τὶς τότε συνθῆκες, ἔγινε μὲ θαῦμα Θεοῦ αὐτὸ ποὺ μπορούσε νὰ γίνε, τὰ δὲ φαινομενικὰ/τυπικὰ ἀδύναμα σημεῖα διορθώθηκαν καὶ ἀναπληρώθηκαν μὲ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων πλήρη Συνοδικὴ εὐλογία καὶ κάλυψη.

Ἡ Χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου, γιὰ νὰ κατανοηθεῖ καὶ ἀξιολογηθεῖ ὀρθά, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθεῖ ὡς ζήτημα μεμονωμένο καὶ προσωπικό, ἀλλὰ μόνον ὅταν τεθῆ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ δικαίου καὶ τῆς νομιμότητος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος μας, καὶ τῆς σημασίας του γιὰ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅποιοι δὲν ἐνστερνίζονται αὐτὴ τὴν ἀρχή, καὶ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὸ ἱστορικὸ ἐπίσης πλαίσιο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως τὸ

περιγράψαμε άδρομερώς, εἶναι φυσικὸ νὰ σκοντάφτει στὸν ξηρὸ ὀρθολογισμό του καὶ νὰ κρίνει καὶ ἐπικρίνει ἀπνευμάτιστα.

* * *

Ἡ ὑποδοχὴ στὴν Ἀθήνα τοῦ Ποιμενάρχου μας Σεβασμ. Ταλαντίου Ἀκακίου θεωρήθηκε ἀναστάσιμο γεγονός, παρὰ τὸ ὅτι συνέβη παραμονὲς Χριστουγέννων(!), ὡς ἀπόδειξη τοῦ θεοσυστάτου τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος μας καὶ τῆς θείας ἐπισκιάσεως ἐπ' αὐτοῦ. Παρ' ὅλον, ὅτι ἀμέσως ἐξαπολύθηκε νέο κῦμα διωγμοῦ γιὰ τὴν σύλληψή του ἀπὸ μέρους τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν, γιὰ νὰ ἀποδείξουν ἔτσι τὶς ἐξοντωτικὲς διαθέσεις τους ἐναντίον μας!

Ἐ γηραιὸς Ἐπίσκοπός μας ἐκρύπτετο ἐπὶ ἐξάμηνον καὶ ὁ Θεὸς ἀκόμη καὶ διὰ σημείων τὸν ἐφύλασσε ἀπὸ τοὺς διώκτες του, γιὰ νὰ διασωθεῖ καὶ μεταδοθεῖ ἡ φλόγα τῆς ἀγίας Ἀρχιερωσύνης στὴν μαρτυρικὴ Ἐκκλησία μας!

Ἐπιθέσεις χυδαῖες ἐναντίον τοῦ σεβασμίου Ἀρχιερέως μας ἐξάπλυσαν ἐνορχηστρωμένα πολλοί: ἐκκλησιαστικὸς τύπος Νεοημερολογιτῶν, ἀποστάτες κληρικοί, ἐξαγριωμένοι (ὡς συνήθως) Ματθαϊκοί.

Ἐμως, παρὰ τὸν σάλο, ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ ἐξήγαγε τὴν Ἐκκλησία μας εἰς ἀναψυχὴν, ἀφοῦ ὅμως πρῶτα διήλθαμε διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος...

Γ. Οἱ χειροτονίες τοῦ 1962

Στὴν κατοπινὴν περίοδο, ἀρχὰς τοῦ 1962, με ὑπόδειξη τοῦ Σεβασμ. Σικάγου καὶ Νητηροῦτ Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθησε τὴν ἐποικοδομητικὴν του ἀδελφικὴ ἀλληλογραφία με τὸν Σεβασμ. Ταλαντίου Ἀκάκιο, ἄρχισε ἀλληλογραφία με τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χιλῆς καὶ Περοῦ Λεόντιο (Φιλίπποβιτς), ἐπίλεκτο μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, θαρραλέο Ὁμολογητὴ καὶ Ζηλωτὴ Ἀρχιερέα, ἐμπορούμενο ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς Κατακομβικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, συνδεόμενο με ἐγκάρδια φιλία με τὸν Ἅγιο Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς).

Ἐ Σεβασμ. Λεόντιος ἐξέφρασε προθυμία νὰ σπεύσει νὰ βοηθήσει τοὺς Ἑλληνες ὁμοπίστους συναγωνιστὲς Ἀδελφοὺς στὴν ἀνάγκη τους καὶ ἐφ' ὅσον αὐτοὶ ἀδυνατοῦσαν νὰ ταξιδεύσουν στὴν Νότιο Ἀμερικὴ, προσφέρθηκε νὰ ἔλθει στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸ ἱερὸ αὐτὸ σκοπὸ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπὸ τὸν Ταλαντίου Ἀκάκιο (1962).

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Διασποράς (1962).

Κατεβλήθη καὶ πάλι ἐργώδης προσπάθεια, μὲ κάθε μυστικότητα γιὰ νὰ μὴ γνωστοποιηθεῖ τὸ γεγονός εὐρύτερα καὶ ματαιωθεῖ, γιὰ συλλογὴ τῶν ἀπαιτουμένων χρημάτων πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν εἰσιτηρίων του γιὰ τὴν ἔλευσὴ του στὴν Ἑλλάδα, διότι τὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας παρέμενε ἄδειο...

Ὁ Σεβασμ. Χιλῆς καὶ Περοῦ Λεόντιος, κατόπιν προσκλήσεως τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος καὶ μὲ προτροπὴ τῶν ὁμοφρόνων Ἀρχιερέων τῆς Συνόδου του, ἦλθε ἀεροπορικῶς στὴν Ἀθήνα στίς 7/20-5-1962 –μὲ ἐμφάνισι ἀπλοῦ Μοναχοῦ!– καὶ μεταφέρθηκε ἀπὸ ἐμπιστο λαϊκὸ πρόσωπο στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν Παιανία, ὅπου ἀνεμένετο.

Τὶς δὲ ἐπόμενες ἡμέρες προέβη, μαζί μὲ τὸν Ἐπίσκοπο Ταλαντίου Ἀκάκιο, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Μηναῖ στὴν ἐν λόγῳ Ἱερὰ Μονή, μὲ κάθε μέτρο προφυλάξεως, στίς Χειροτονίες τῶν Ἐπισκόπων Κυκλάδων Παρθενίου (Σκουρλῆ), Γαρδικίου Αὐξεντίου (Πάστρα) καὶ Μαγνησίας Χρυσοστόμου (Νασλίμη), ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐχειροτονήθησαν καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Διαυλείας Ἀκάκιος (Παππᾶς, ὁ μόνος ἐπιζῶν μέχρι σήμερα) καὶ Σαλαμίνοσ Γερόντιος (Μαριόλης).

Γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἐκδόθησαν ἐν συνεχείᾳ τὰ ὑπάρχοντα κανονικὰ Χειροτονικά τους, ὑπογεγραμμένα καὶ ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπο Λεόντιο.

* * *

Στὴν Ρωσικὴ Σύνοδο στὴν Ἀμερικὴ, λίγους μῆνες ἀργότερα, τὸ Φθινόπωρο τοῦ 1962, ὁ Σεβασμ. Λεόντιος παρὰ τὴν ἐπικριτικότητά τοῦ Μητροπολίτου Ἀναστασίου, ὑπερασπίσθηκε μὲ σθένος τὶς κανονικὲς αὐτὲς Χειροτονίες καὶ σὲ τοῦτο βρῆκε ἄξιους ὑποστη-

Ὁ Σεβασμ. Χιλῆς
καὶ Περού Λεόν-
τιος († 1971).

ρικτὲς τοὺς πλέον ἐξέχοντες ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου, ὅπως τὸν Ἅγιο Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς), τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Συρακουσῶν καὶ Τριάδος Ἀβέρκιο (Τάουσεφ) κ.ἄ.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Σύνοδος δὲν ἔλαβε κάποια ἀρνητικὴ ἀπόφαση, παρὰ τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων μὴ ἐπίσημη τότε παραδοχὴ αὐτῶν, διότι ἡ πλειονότη-
τα τῶν Ἀρχιερέων τὶς ἐνέκρινε καὶ ἀποδέχθηκε.

Στὴν Ἑλλάδα ὅμως, ἡ σφοδρὴ ἐπίθεση κατὰ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου καὶ τῶν Χειροτονιῶν ποὺ ἐπιτελέσθηκαν, ἦταν ἰδιαίτερα μανιώ-
δης ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἐκείνους κύκλους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀντιστρα-
τευθεῖ καὶ στὴν Χειροτονία τοῦ Σεβασμ. Ταλαντίου Ἀκακίου.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἐντελῶς ἀπρόσμενα κατ' ἄνθρωπον καὶ παρὰ τὴν ἀσφυκτικὴ πίεση ἐναντίον της, ἀπέκτησε ἤδη Ἱερά Σύνοδο Ἀρχιερέων καὶ ἄρχισε ἀνορθωτικὸ εὐλογημένο ἔργο Ποιμαντικὸ καὶ Ὁμολογιακὸ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ *χωνέψουν* τόσο οἱ διώκτες Νεοημερολογίτες, ὅσο καὶ οἱ ἀκανόνιστοι φιλοτά-
ραχοι ἀνεξάρτητοι/ἀποστάτες καὶ Ματθαϊκοὶ τοῦ Παλαιοῦ.

* * *

Κατὰ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου ἐκτοξεύθηκε ἡ κα-
τηγορία τοῦ «Λατινόφρονος» (!), διότι κυκλοφόρησε μία φωτο-
γραφία του σὲ κηδεῖα παπικοῦ καρδινάλιου στὸ Καρακάς τῆς Βε-
νεζουέλας τοῦ 1959, ὅπου βρέθηκε ἐπ' ὀλίγον, διότι ὡς ἐπισκέπτης
ὕποχρεώθηκε γιὰ καθαρὰ κοινωνικοὺς καὶ ἐθιμοτυπικοὺς λόγους,
ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, νὰ μεταβεῖ γιὰ νὰ συλ-
λυπηθεῖ τὶς ἀρχὲς τοῦ Κράτους, κατὰ τὴν ὥρα ποὺ ἐκφωνοῦνταν
οἱ ἐπικήδειοι, ἀναχωρήσας, χωρὶς νὰ συμμετάσχει σὲ κάποια θρη-
σκευτικὴ ἱεροτελεστία. **Τ**οῦτο δὲν συνιστοῦσε κάποια Κανονικὴ
παράβαση, ἀλλὰ καθῆκον συμμετοχῆς σὲ κοινωνικὴ ἐθιμοταξία
καὶ μάλιστα στὴν λατινοκρατούμενη Νότια Ἀμερικὴ.

Ὁ Σεβασμ. Λεόντιος δὲν συμμετεῖχε ποτὲ σὲ Οἰκουμενιστικὴ τε-
λετὴ ἢ Συνέδριο, παρὰ ἀνέπτυσε σημαντικὴ Ἱεραποστολικὴ δράση
μεταξὺ Παπικῶν καὶ Οὐνιτῶν, τοὺς ὁποίους προσερχομένους στὴν
Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐβάπτιζε, γι' αὐτὸ βεβαίωνε ἐπιγραμματικὰ
αὐτὸς ὁ ἀγνὸς καὶ εἰλικρινὴς Ἀγωνιστὴς τῆς Πίστεως:

**«Πάντοτε ὑπῆρξα γνήσιος Ὁρθόδοξος καὶ γνήσιος
θὰ ἀποθάνω· δὲν ἐπρόδωσα τὴν πίστη μου κάτω ἀπὸ**

*συνθήκες τρομερῶν καταδιώξεων στὴν
Ρωσία [προπολεμικὰ] καὶ μὲ τὴν βο-
ήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ τὴν προδώσω
οὔτε ἐδῶ»!*

* * *

Ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης
Φιλάρετος μὲ τὸν Ἀρχι-
ἐπίσκοπο Αὐξέντιο.

Κάποιοι ἀπὸ τοὺς πολεμίους, τότε καὶ ἀργότερα, κατηγορήσαν ἀναίσχυντα τὶς Χειροτονίες τῶν Ἀρχιερέων μας ὡς «σιμωνιακές», δηλαδή ὅτι ἔγιναν μὲ χρηματικὸ ἀντάλλαγμα, ἀλλὰ ἡ κατηγορία εἶναι ψευδέστατη καὶ ἀστήρικτη, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχαν χρήματα στὴν Ἐκκλησία μας οὔτε γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν ἀναγκαίων ἀεροπορικῶν εἰσιτηρίων γιὰ τὸ ταξίδι ἐλεύσεως καὶ ἀναχωρήσεως τοῦ κατὰ Θεὸν Εὐεργέτου μας!

Ἄλλωστε, ἐγράφη ἐκ περισσοῦ ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες τῆς Ἐκκλησίας μας τότε: **«Τὰ** ἔξοδα τῆς τε ἀφίξεως καὶ ἐπιστροφῆς, καὶ τῆς ἐνταῦθα φιλοξενίας τοῦ Ἀρχ/που Λεοντίου, συντεταγμένα εἰς ἰδιαιτέρον λογαριασμόν, εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν ἐκάστου ἀμφιβάλλοντος. **Ἐν** αὐτῷ, οὐδὲ ὀβολὸς ἀναφέρεται, ὅτι ἐδόθη εἰς τὸν Ἀρχ/πον Λεόντιον διὰ τὰς χειροτονίας».

Στὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 3-5-1963, γράφθηκε μεταξὺ ἄλλων, ὅτι τὴν «Σύνοδον τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας [τοῦ Νέου Ἡμερολογίου]» «ἀψησχόλησε τὸ θέμα τῶν προσφάτων χειροτονιῶν Μητροπολιτῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν χειροτονηθῆ ἀπὸ τὸν εὐρισκόμενον εἰς Ἀμερικὴν Ρῶσον Ἐπίσκοπον Λεόντιον ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Λευκορώσου Ἀναστασίου, τὸν ὁποῖον ἔχει ἀναγνωρίσει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον [ἐννοεῖ ἀπὸ παλαιά]. Σημειωτέον, ὅτι τὸ κανονικὸν ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς τῆς χειροτονίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἑλλάδος καθιστᾷ πλέον ἀκανθῶδες τὸ ζήτημα».

Ἄρα λοιπόν, εἶναι πολὺ γνωστὸ ἀπὸ τότε στοὺς ἴδιους τοὺς Νεοημερολογίτες πῶς ἀκριβῶς ἔχουν τὰ πράγματα, ὡς πρὸς τὶς ἐπισκοπικὲς Χειροτονίες μας.

Δ. Συνοδικὴ Ἐπικύρωση

Οἱ Καινοτόμοι βέβαια, γιὰ εὐνόητους λόγους ἀρνήσεως τῆς Ἀληθείας, προβαίνουν –παλαιὰ καὶ σύγχρονα– σὲ ὑβριστικὲς τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀπόψεις καὶ πρακτικὲς, πρὸς

ἐπιβεβαίωσιν τοῦ Γραφικοῦ: «ὅταν ἔλθῃ ἀσεβῆς εἰς βάθος κακῶν, καταφρονεῖ» (Παροιμ. ιη´ 3).

Ἐν τούτοις, ἡ ΡΟΕΔ προέβη ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ σὲ ἐπίσημες διαβεβαιώσεις-ἐπικυρώσεις ὄλων τῶν ἀνωτέρω σχετικὰ μὲ τὶς Χειροτονίες μας, ὥστε νὰ μὴν ἀφήνει περιθώρια γιὰ τὶς ὁποιοσδήποτε ἀυθαιρεσίες καὶ κακοήθειες ὁποιουδήποτε.

Ἔτσι, σὲ Ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας μας Αὐξέντιο, διάδοχο ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1963 τοῦ μακαριστοῦ Ταλαντίου Ἀκακίου, ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Φιλάρετος, στὶς 15/28-12-1967, βεβαιώνει, ὅτι ὁ προκάτοχός του Σεβασμ. Ἀκάκιος χειροτονήθηκε ἀπὸ δύο Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου του, ὀνομαστικὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σικάγου καὶ Ντητρόιτ Σεραφεῖμ καὶ τὸν ὑπεύθυνο τῶν Ρουμανικῶν Κοινοτήτων Ἐπίσκοπο Θεόφιλο, γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς ΡΟΕΔ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία γιὰ τὸ κύρος τῆς Χειροτονίας τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου (βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.τ. 662/25-12-1972, σελ. 5).

Σὲ ἄλλη Ἐπιστολὴ τοῦ τῆς 30-5/12-6-1969, ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Φιλάρετος, ἀπευθυνόμενος καὶ πάλι πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας μας Αὐξέντιο, τονίζει ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ΡΟΕΔ ἀναγνωρίζει τὸ κύρος τῶν ἐπισκοπικῶν Χειροτονιῶν τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου καὶ ὄσων Χειροτονιῶν Ἐπισκόπων ἐπακολούθησαν γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας. **Ἡ** δὲ Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία θεωρεῖται Ἀδελφὴ ἐν Χριστῷ ἐν πλήρει κοινωνίᾳ μετὰ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.τ. 569/1-7-1969, σελ. 5).

Τὴν δὲ 18/31-12-1969 ἐκδόθηκε ἡ ἐπίσημη **Πράξι Συνοδικῆς Ἀναγνωρίσεως τῶν Ἐπισκοπικῶν Χειροτονιῶν** τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ὅτι ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος τῆς ΡΟΕΔ θεωρεῖ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς Ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ σὲ πλήρη κοινωνία μετὰ τῶν ἀλλήλων. **Ἡ** Συνοδικὴ Πράξι ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Φιλάρετο καὶ δέκα ἀκόμη Ἀρχιερεῖς τῆς ΡΟΕΔ (βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.τ. 585-586/1-3-1970, σελ. 8).

* * *

Κατόπιν πάντων τούτων, εἶναι πασιφανές, ὅτι ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀπόλυτα ὑποστατὴ καὶ ἀποδεδειγμένη, μὲ θεῖα σημεῖα ἐπικυρωμένα, ἰσχυρὰ καὶ ἀναμφισβήτητη.

Ὅσοι πολέμησαν ἢ πολεμοῦν αὐτήν, ἐπιθυμοῦν νὰ ἐθελοτυφλοῦν καὶ νὰ ἀμαρτάνουν, ὄντες αὐτοκατάκριτοι.

Σὲ ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀναξίους, ἀλλὰ πλουσίως παρὰ

Θεοῦ ἐλεημένους, δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ ἀξιοποιήσουμε τὴν ἀνεκτίμητη θεία δωρεὰ ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, εὐχαριστοῦντες τὸν Δωρεοδότη Θεό, ἀναδεικνυόμενοι καλοὶ Οἰκονόμοι τῆς ποικίλης Χάριτος Αὐτοῦ, πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ σωτηρίου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας: διακρατοῦντες τὴν καθαρότητα τῆς Πίστεως, μεταδίδοντες τὴν θεία εὐλογία καὶ ἀγωνιζόμενοι ἐνάντια σὲ κάθε ἐπιβουλή, πλάνη, σχίσμα καὶ αἵρεση, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμονοῦντες ὅσους μᾶς παρέδωσαν τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ τὴν ἐτίμησαν, ἐφύλαξαν καὶ μετέδωσαν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς
ὑπὸ τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Φιλάρετο (περὶ τὸ 1970).

(*) Βλ. <https://www.ecclesiagoc.gr> • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἀρχιερατικὸν σὺνοδὸν
Ῥωσικῆς Πρωτοσλαβικῆς Ἐκκλησίας
Заграницей.

48/33. Δεκέμβριος.....1969...Γ.

№
75 East 93 St. New York 26, N. Y.
Phone: LEhigh 4-1001.

Ἐγὼ· Ἐλαξένστῳ,
Ἐλαξέννῆσιμῳ Ἀβκσέντιῳ,
Ἀρχιεπισκοπῷ Ἰσθίνῳ Πρωτοσλαβικῆς
Χριστιανῶν ἐν Γρεκίῳ.

Ваше Блаженство,

Братское послание Вашего Блаженства отъ 25 ноября 1969 г. было нами прочитано въ засѣданіи Архіерейскаго Синода сего числа.

Многія испытанія, какія Православная Церковь переживаетъ съ начала своей исторіи, особенно сильны въ наше лукавое время и потому въ особенности требуютъ единенія между тѣми, кто истинно преданъ вѣрѣ Отцовъ. Съ такими чувствами мы желаемъ увѣдомить Васъ, что Архіерейскій Синодъ Русской Православной Церкви Заграницей признаетъ дѣйствительность архіерейскихъ хиротоній Вашего предшественника, блаженнопочившаго Архіепископа Акакія и послѣдующія хиротоніи Епископовъ Вашей Святой Церкви. Въ соотвѣтствіи съ этимъ и принимая во вниманіе различныя другія обстоятельства, нашъ Архіерейскій Синодъ разсматриваетъ Вашу Церковь какъ братьевъ во Христѣ, находящихся въ полномъ общеніи съ нами.

Благословеніе Божіе да почіетъ на всемъ клирѣ и вѣрующіихъ Вашей Церкви, особливо въ грядущія дни Рождества во плоти Господа и Спаса нашего Іисуса Христа.

Предсѣдатель Архіерейскаго Синода.

+ Митрополитъ Филаретъ

+ Кириллъ, Архіепископъ Русингерманскій
и Фридрихскій

Члены Синода:

- + Серафимъ, Архіепископъ Чикагскій и Детройтскій
- + Виталий, Архіепископъ Монреальскій и Канадскій
- + Антоній, Архіепископъ Аленъ-Іоннатовскій и Тексасскій
- + Аверкій, Архіепископъ Сиракузскій и Троицкій
- + Антоній, Архіепископъ Западно-Американскій и Санъ-Францискоскій
- + Савва, епископъ Эдмонтонскій
- + Нектарій, епископъ Сеаттлскій
- + Андрей, епископъ Роки-Хиллскій

Членъ Синода Секретарь + Лаврѣ, Епископъ Мантоуанскій

Σημ.: Ἡ σφραγὶς τοῦ ἀνωτέρου ἐγγράφου εἶναι ἀνάγλυφος

Τὸ ρωσικὸν πρωτότυπο τῆς Συνοδικῆς Ἀναγνωρίσεως τῶν Ἐπισκοπικῶν Χειροτονιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.